

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8616202032
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8616202032.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Simkovej v spore žalobcu V. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. W. O. XX/X, XXXX N., F., prechodne bytom C. XX, O., právne zastúpeného AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanej O.. M. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Y. X., právne zastúpenej advokát JUDr. Andrej Gara, Štefánikova 14, 811 05 Bratislava, o zaplatenie sumy 642,56 Eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Svidník, č.k. 4C/69/2016-431 z 05.11.2021 takto

rozhodol:

- I. Odmieťa odvolanie voči výroku I. o zmietnutí návrhu žalovanej na prerušenie konania.
- II. Mení rozsudok súdu prvej inštancie v II. vyhovujúcom výroku tak, že žalobu zamieťa.
- III. Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom (v tomto spore v poradí druhým) súd prvej inštancie vo výroku I. zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania; vo výroku II. zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 642,56Eur v prospech žalobcu a v súvisiacom výroku III. o trovách konania rozhodol tak, že ich plnou náhradou zaviazal žalovanú.

2. Svoje rozhodnutie v podstate postavil na závere, že predmetom sporu je nárok žalobcu na náhradu škody spočívajúcou v zbytočne vynaložených cestovných nákladoch zo strany žalobcu za účelom realizácie styku s jeho maloletou dcérou, ktorý bol zmarený matkou maloletej - žalovanou. Styk žalobcu (otca) s maloletou dcérou bol upravený uznesením Krajského súdu v Prešove, č.k. 5CoP/5/2014 -98 zo dňa 04.03.2014 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 5CoP/5/2014 zo dňa 20.03.2014 tak, že žalobca (otec) je oprávnený stýkať sa s maloletou dcérou V. O. N. každý prvý víkend v mesiaci a to v piatok od 9.00 hod. do 17.00 hod. a v sobotu od 9.00 hod. do nedele 17.00 hod. bez prítomnosti žalovanej (matky) tak, že maloletú si otec prevezme pred bydliskom matky a na tom istom mieste dieťa matke odovzdá. Matka dieťa na styk riadne pripraví. Styk v mesiaci máj 2014 sa v piatok 02.05.2014 zrealizoval, pričom nič nenasvedčovalo tomu, že by maloletá mala mať nejaké zdravotné komplikácie, ktoré by si vyžadovali jej nevyhnutnú hospitalizáciu v nemocnici, pričom o jej zdravotnom stave sa žalobca ešte pred stretnutím informoval u detskej lekárky, ktorá mu oznámila, že maloletá je len zahlienená a kašle. Nasledujúci deň v sobotu 03.05.2014 bol však žalobca žalovanou v čase o 8.35 hod. telefonicky informovaný, že žalovaná je s maloletou dcérou v D. V. L. Z., pediatrické oddelenie, Z. s tým, že v tento deň bola maloletá na označenom oddelení aj hospitalizovaná, pričom jej hospitalizácia trvala do pondelka 05.05.2014. V prvý deň hospitalizácie (sobota) žalobca maloletú dcéru v nemocnici navštívil, v druhý deň (nedeľa) už nie.

Na základe toho uzavrel, že styk žalobcu s maloletou v dňoch 03.05. - 04.05. 2014 úmyselne znemožnila žalovaná, ktorá ju účelovo nechala hospitalizovať do 05.05.2014, pričom účelovosť tejto hospitalizácie žalobca preukázal posudkom W. C. Z.- D., ktorej závery potvrdila aj lekárka Dr. O. Z., podľa záverov ktorých mohla byť maloletá od hospitalizácie ušetrená. Samotná výška škody bola určená na základe zák. č. 283/2002Z.z., keď bolo na mieste, aby žalobca za účelom realizácie styku s maloletou dcérou cestoval vlastným osobným motorovým vozidlom z mesta N., F., kde býva a pracuje, do obce Y., kde býva maloletá dcéra so žalobkyňou, čo za cestu tam a späť predstavuje žalobou požadovanú sumu. S poukazom na trestné konania vedené proti žalovanej usúdil, že tá žalobcovi bránila a aj permanentne bráni v styku s maloletou, keď nerešpektuje súdne rozhodnutia. Podľa jeho názoru v obdobne skutkovo a právne veci vedenej na odvolacom súde pod sp. zn. 9Co/15/2020 bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhradu škody za zbytočne vynaložené cestovné náklady vo výške 1.927,66Eur. Rovnako poukázal aj na konanie v poručenskej agende na odvolacom súde, kde bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie pod sp. zn. 2P/16/2015, v ktorom bol upravený styk žalobcu s maloletou, aj napriek snahe žalovanej docieľiť zákaz styku žalobcu s maloletou. Námietku premlčania vznesenú žalovanou, aj s poukazom na záver odvolacieho súdu v jeho prvšom zrušujúcom uznesení neuznal, lebo k škodovej udalosti došlo dňa 03.05.2014 a žaloba bola podaná na súde v rámci 2- ročne subjektívnej premlčacej doby dňa 03.05.2016. Návrh žalovanej na prerušenie tohto konania do skončenia dovolacieho konania v inej veci zamietol, lebo samotné dovolacie konanie nie je dôvodom na prerušenie tohto konania. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa ust. § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, § 420 ods. 1, ods. 3, § 442 ods. 1, ods. 3 Obč. zák., § 132a ods. 1, § 129 vyhl. MS SR č. 543/2005Z.z., § 7 ods. 1, ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. § 162 ods. 3, § 164, § 132 ods. 1, § 151 ods. 1, ods. 2, § 187 ods. 1, ods. 2 CSP; výrok o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná poukazujúc na § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP. Uviedla, že v žiadnom prípade nemožno prijať záver, že by išlo z jej strany o znemožnenie styku žalobcu s maloletou, pretože styk s maloletou sa realizoval dňa 02.05.2014, ako aj dňa 03.05.2014, kedy bola maloletá hospitalizovaná, ale dňa 04.05.2014 žalobca maloletú na základe svojho rozhodnutia nenavštívil, čo nemožno pričítať jej ako porušenie povinnosti. Namietala, že súd sa stotožnil s tvrdením otca o účelovej hospitalizácii, a to na podklade posudku zahraničnej lekárky, ktorá maloletú nikdy v živote nevidela a neošetrovala. Povýšenie takéhoto dôkazu a posudku nad lekárske správy a závery ošetrojúcich lekárov maloletej, ktorí ju hospitalizovali označila nielen za nepochopiteľné, ale za značne svojvoľné a arbitrárne. Uviedla, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejme z akého dôvodu sa súd prvej inštancie stotožnil s názorom žalobcu a zrejme mu unikla skutočnosť, že nie je lekárkou a nie je oprávnená rozhodovať o hospitalizácii. Pokiaľ mal súd pochybnosť o pravdivosti lekárskeho správ o hospitalizácii, mal postupovať tak, že by dal vypracovať odborne kvalifikovanou osobou ich posúdenie, resp. nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie. Súd prvej inštancie nebol oprávnený svojvoľne vyvracať závery odborníkov a má za to, že týmto postupom prekročil svoje právomoci. Prijatým záverom o účelovej hospitalizácii spochybnil nielen jej rodičovskú spôsobilosť, ale aj poskytovanie zdravotnej starostlivosti a odbornosť ošetrojúceho lekára, čo je nielen arbitrárne a nezákonné, ale aj v rozpore so základnými princípmi logiky. V tomto smere nebolo vykonávané ani dokazovanie, ktoré by vôbec naznačovalo jej pochybenie, či pochybenie ošetrojúcich lekárov. Rovnako namietala, že ak mal súd prvej inštancie na základe podaných žalôb za to, že svojim konaním bránila a bráni v styku s maloletou, a tým nerešpektoval princíp prezumpcie neviny, tak ide o podryvanie základných princípov právneho štátu, čo považuje za neprípustné. Poukazovanie na údajné pochybenia a doslova výňatky z určitých rozhodnutí v jej neprospech považuje za nepochopiteľné a neakceptovateľné, pritom dala do pozornosti, že v konaní o výkon rozhodnutia bol návrh žalobcu zamietnutý. Z uvedených skutočností nesporne vyplýva, že nebola právoplatne odsúdená za trestný čin marenia súdneho rozhodnutia a nebol nariadený ani výkon rozhodnutia s poukazom sa existenciu ospravedlniteľných dôvodov, preto sa odôvodnenie rozsudku javí byť nanajvýš zmätočné a závery súdu s vykonaným dokazovaním. Ďalej namietala, že prijatý záver súdu o naplnení predpokladov vzniku zodpovednosti za údajnú škodu je nanajvýš svojvoľný a nemá oporu vo vykonaných dôkazoch, pričom súd svoje myšlienkové pochody neozrejmil ani v odôvodnení. Rovnako poukázala na to, že vyslovene uviedla, že nesúhlasí s konaním pojednávania bez jej prítomnosti, nakoľko mala záujem byť vypočutá, avšak súd uvedenému nevyhovel a neumožnil jej tak realizáciu jej patriacich procesných práv. Ďalej uviedla, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal vznik a výšku údajnej škody, pretože ani jeden z dôkazov objektívne nepreukazuje, že žalobca v predmetnom čase cestoval na motorovom vozidle výlučne za účelom realizácie styku s maloletou. Účelom cesty žalobcu nemusela byť výlučne len realizácia styku, ale napríklad aj starostlivosť o rodičov a ich rodinný dom, či pozemok alebo

čokoľvek iné, preto dôkazné bremeno je v tomto prípade na žalobcovi, ktorý ho však neunesol. V danom prípade je zrejme, že súd nevykonával dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Mala za to, že súd vec nesprávne právne posúdil, nakoľko z predložených dôkazov jednoznačne vyplýva, že v danom prípade nedošlo k naplneniu predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v celom rozsahu zmenil tak, že žalobu zamietne ako nedôvodnú alebo aby rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

4. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že maloletá bola po celú dobu dňa 02.05.2014 v poriadku a k hospitalizácii došlo až potom, čo bola v celovečernej starostlivosti matky, teda ak by bola dôvodom hospitalizácie naozaj dehydratácia, tá musela byť zapríčinená nedostatočnou starostlivosťou žalovanej. Skutočnosť, že hospitalizácia maloletej bola zo strany žalovanej účelová v konaní preukázal vyjadrením lekárky, ktorá sa vo svojom posudku odvolávala aj na konzultácie s detskou lekárkou s D., čím sa súd prvej inštancie stotožnil. Uviedol, že žalovaná sa v rámci celého konania nijakým spôsobom nevyjadrovala k predloženému vyjadreniu lekárky a ani nepredložila žiadne dôkazy preukazujúce opak. Vo vzťahu ku konaniu o výkon rozhodnutia uviedol, že uznesenie bolo vydané v roku 2018 a vychádzalo zo skutkového stavu v roku 2018, preto nemožno dané uznesenie použiť ako dôkaz preukazujúci, že maloletá v roku 2014 počas prvotickendového styku v júni a júli odmietla otca, a preto sa stretnutie nerealizovalo. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že nepreukázal vznik škody poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/15/2020 zo dňa 26.11.2020. Ďalej uviedol, že zo strany súdu nedošlo k znemožneniu realizácie procesných práv žalovanej, nakoľko v priebehu celého konania nedošlo k návrhu na vykonanie dôkazu, a to výsluchu žalovanej, pričom neprítomnosť strany zastúpenej právny zástupcom nie je dôvodom na odročenie pojednávania. V neposlednom rade uviedol, že žalovaná, resp. jej právny zástupca sa napriek odpovedi prvoinštančného súdu bez náležitého a včasného ospravedlnenia nedostavili na termín pojednávania, čím sama nevyužila možnosť uplatnenia procesných práv a súd rozhodol bez jej prítomnosti na základe skutkových a právnych tvrdení sporových strán a dôkazov, ktoré boli predložené v konaní. Na záver poukázal na to, že žalovaná považuje predmetné rozhodnutie za nesprávne z tých istých dôvodov, pre ktoré podala odvolanie aj v skutkovo a právne obdobnej veci, preto sa týmto spôsobom snaží predlžovať konanie, čo je v rozpore so zásadou efektívnosti a účelnosti konania. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zároveň zaviazal žalovanú na úhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

5. Žalovaná vo svojom vyjadrení opakovane poukázala na to, že súd prvej inštancie pri svojej úvahe a hodnotení dôkazov povýšil tvrdenia žalobcu nad názory a odporúčania odborníkov, čo žiadnym spôsobom nezdôvodnil, čím postupoval v rozpore s pravidlami rozumnej a presvedčivej aplikácie princípu voľného hodnotenia dôkazov. Namietala, že napadnuté rozhodnutie vykazuje znaky arbitrárnosti, čo v žiadnom prípade nemožno zamieňať s princípom voľného hodnotenia dôkazov. Uviedla, že žalobca vo svojom vyjadrení naďalej spochybňuje ošetrovajúcu lekárku a odporúčanie na hospitalizáciu, pričom sa odvoláva na už raz vystavené potvrdenie o zhoršenom zdravotnom stave a odporučila, aby dieťa bolo v starostlivosti matky, preto opätovne poukázala na to, že lekárske správy, či odporúčanie o hospitalizácii sú odbornými závermi odborníkov. Nakoľko ani žalobca a ani žalovaná nie sú zdravotníkmi, je zarážajúce, že súd sa bez ďalšieho stotožnil práve s tvrdeniami žalobcu. Osočovanie žalobcu s cieľom získania majetkového prospechu považuje za absolútne neakceptovateľné. Ďalej uviedla, že na dané rozhodnutia poukazovala práve preto, že i samotný súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia odkazoval na výňatky z rozsudku. V kontexte k rozhodnutiu odvolacieho súdu na ktoré poukazoval žalobca uviedla, že súd nie je viazaný týmto rozhodnutím v obdobnej veci, rovnako poukázala aj na rozdielny skutkový stav. Opätovne uviedla, že skutočnosť, že žalobca dňa 04.05.2014 na základe svojho rozhodnutia maloletú nenavštívil a styk nerealizoval, nemožno v žiadnom prípade pričítať ako porušenie jej povinnosti. Je preto zrejme, že cesta žalobcu do miesta bydliska maloletej sa neuskutočnila zbytočne ako to prezentuje a nemožno prijať záver o tom, že bol zo strany žalobcu preukázaný vznik škody. Tvrdenia žalobcu o nevykonaní dôkazu - výsluchu považuje za bezpredmetné a účelové, pretože v žiadosti o odročenie termínu explicitne uviedla, že nesúhlasí s konaním pojednávania bez jej prítomnosti, nakoľko mala záujem byť vypočutá. Rovnako vyjadrenia o predlžovaní konania považuje za nanajvýš subjektívne a trvá na to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia sa javí byť nanajvýš zmätočné a závery súdu sú v rozpore s vykonaným dokazovaním.

6. Žalobca sa následne vyjadril tak, že svoje tvrdenie nepodložil „len“ odborným vyjadrením lekárky, ale predložil aj Výmenný list zo dňa 02.04.2014, prostredníctvom ktorého poukázal na to, že odporúčacia lekárka už v minulosti vystavila žalovanej potvrdenie o zhoršenom stave a výslovne odporučila, aby

bolo dieťa v starostlivosti matky. Poukázal na tom že na žiadnom mieste v zákone nie je určené, v koho starostlivosti má byť dieťa počas liečebného režimu, čím ošetrojúca lekárka konala v rozpore s lekárskou praxou a so zákonom, teda tendenčne a neobjektívne. Mal za to, že v rozhodnutí je dostatočným spôsobom uvedené na základe akých dôkazov, znenia zákona a judikatúry dospel súd k predmetnému záveru. Poukázal na to, že súd sa nestotožnil bez ďalšieho len s jeho tvrdeniami, ale tieto tvrdenia preukázal predložením posudku, ako aj výmenným listom. Vo vzťahu k uzneseniu o výkone rozhodnutia poukázal na to, že žalovaná predmetné uznesenie predkladala už v skutkovo a právne obdobnej veci. K žiadosti o odročenie termínu zo strany žalovanej uviedol, že jej právny zástupca účelovo zavádza súd, resp. sa snaží navodiť dojem, že konaním prvoinštančného súdu došlo k znemožneniu žalovanej patriacich procesných práv. S uvedeným tvrdením však za žiadnych okolností nemožno súhlasiť. Uviedol, že právny zástupca v žiadosti o odročenie pojednávania a ani v jeho doplnení neuviedol a ani len nenaznačil, že žalovaná má záujem byť vypočutá a v celom rozsahu odkázal na jeho vyjadrenie k odvolaniu. Z uvedených dôvodov rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a riadne odôvodnené a navrhol, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil. Zároveň navrhol, aby zaviazal žalovanú na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

7. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa [výrok II. a III. (§ 355 ods. 1 CSP)] a čiastočne nepripúšťa [výrok I. (analogicky § 357 CSP)], po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli, na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vo vyhovujúcej časti vecne nesprávne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho zmenu (§ 388, § 390 CSP). Iná situácia je pri výroku I., kde je odvolanie voči tomuto výroku potrebné odmietnuť, a to postupom podľa § 386 písm. c/ CSP.

9. Ako sa už odvolací súd zmienil vo svojom prvom zrušujúcom uznesení v súdnej veci, o návrhu na prerušenie konania rozhoduje súd uznesením (§ 234 ods. 1 CSP). Proti uzneseniu je vo všeobecnosti prípustné odvolanie iba vtedy, ak to zákon výslovne pripúšťa (§ 357 CSP). Ak je podané odvolanie proti uzneseniu, ktoré nie je obsiahnuté v enumeratívnom výpočte, musí byť bez ďalšieho odmietnuté (§ 386 písm. c/ CSP). Proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie nie je prípustné, to je prípustné iba proti uzneseniu o prerušení konania (§ 357 písm. n/ CSP).

10. Ak potom tu odvolaním napadnutý I. výrok rozsudku o zamietnutí návrhu žalovanej na prerušenie konania je rozhodnutím, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (analogicky § 357 CSP), odvolaciu súdu neostávalo nič iné, a to aj napriek nesprávnemu poučeniu o prípustnosti odvolania zo strany prvoinštančného súdu, odvolanie žalovanej postupom podľa § 386 písm. c/ CSP voči tomuto výroku odmietnuť.

11. Súd prvej inštancie uzavrel, že v prípade žalovanej išlo o zavinenie v prezumovanej forme nevedomej nedbanlivosti tým, že žalovaná nerešpektovala právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie o úprave styku s maloletou, ktorú žalobcovi v súdom určenom čase neodovzdala, lebo tú dala účelovo hospitalizovať.

12. Ako správne uviedol i súd prvej inštancie, všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 Obč. zák. je založená na súčasnom splnení štyroch podmienok: (i) porušenie právnej povinnosti; (ii) vznik škody; (iii) vzťah príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a škodou a (iv) predpokladané zavinenie. Ak chýba naplnenie čo i len jednej podmienky, nemožno hovoriť o všeobecnej zodpovednosti za škodu. Teda o všeobecnú zodpovednosť pôjde len vtedy, ak sú kumulatívne naplnené všetky podmienky.

13. Porušením právnej povinnosti je mienený objektívne vzniknutý rozpor medzi tým, ako osoba skutočne konala, a tým, ako konať mala, aby plnila svoje povinnosti. V prípade, ak rodič, ktorému bolo dieťa zverené do výchovy, zmarí styk rodiča s dieťaťom upraveného súdnym rozhodnutím, ide o všeobecnú zodpovednosť za škodu, založenú na princípe prezumovaného zavinenia, pre priame porušenie právnej povinnosti vyplývajúcej rodičom priamo zo súdneho rozhodnutia.

14. Z dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplýva a bolo preukázané, že styk žalobcu s maloletou sa dňa 02.05.2014 (piatok) riadne uskutočnil. Následne dňa 03.05.2014 (sobota) v ranných hodinách o 8.15 hod. bola maloletá predtým, než mala byť žalovanou pripravená na styk so žalobcom, ktorý si ju mal prevziať, hospitalizovaná na detskom oddelení v nemocnici vo Z.. Rovnako bolo preukázané, že sa tak udialo na základe odporúčania jej detskej ošetrojúcej lekárky O. M. T., ktorá zároveň o hospitalizácii maloletej ako službukonajúca lekárka na detskom oddelení v daný deň aj rozhodla. O tom, že sa maloletá nachádza na detskom oddelení, bol žalobca zo strany žalovanej informovaný cca XX min. pred začiatkom realizácie styku s maloletou. Tiež bolo preukázané, že dňa 03.05.2014 žalobca maloletú na detskom oddelení navštívil. Dňa 04.05.2014 (nedeľa) už tomu tak nebolo. Ak teda v danej veci o hospitalizácii maloletej (o poskytnutí ústavnej zdravotnej starostlivosti) rozhodla službukonajúca lekárka detského oddelenia, ktorá bola zároveň aj jej detskou ošetrojúcou lekárkou a ktorá zároveň jej hospitalizáciu odporučila, nemožno uvedené pripísať na ťarchu žalovanej ako zavinenie za nezrealizovaný styk žalobcu s maloletou. Odvolací súd zastáva názor, že dieťa dokáže vnímať prítomnosť svojho rodiča aj v stave choroby, či ochorenia, pričom stav maloletej nevylučoval, aby sa stretnutie žalobcu s maloletou uskutočnilo aj dňa 04.05.2014, berúc do úvahy skutočnosť, že žalobca tak učinil deň predtým. Bolo preukázané, že dňa 04.05.2014 žalobca nenavštívil maloletú v nemocnici na základe vlastného slobodného rozhodnutia. V tejto veci je bez významu aj to, či hospitalizácia maloletej bola v konečnom dôsledku potrebná alebo nie, lebo ako už bolo vyššie uvedené, o hospitalizácii maloletej nerozhodla žalovaná, ale príslušná službukonajúca lekárka detského oddelenia. Ak bola maloletá hospitalizovaná, žalovaná musela udeliť informovaný súhlas s jej hospitalizáciou a ak mal žalobca zato, že hospitalizácia nie je na mieste, nemusel s hospitalizáciou pri návšteve maloletej súhlasiť a v takomto prípade by o hospitalizácii v dôsledku nehody rodičov na prípadný návrh zdravotníckeho zariadenia rozhodoval súd a zdravotnícke zariadenie by mohlo vykonať iba úkony nevyhnutné pre záchranu života maloletej. Žalobca uvedeným spôsobom nepostupoval. Avšak ani udelenie informovaného súhlasu nemožno považovať za skutočnosť, v dôsledku ktorej by došlo k bezdôvodnému nezrealizovaniu styku žalobcu s maloletou a zavinenie za takýto stav by bolo možné pričítať žalovanej.

15. Výskyt rozdielných rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva (viď m. m. nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2014). Rozhodnutie iného senátu toho istého odvolacieho súdu, na ktoré poukazoval žalobca a vo svojom rozhodnutí aj súd prvej inštancie (sp. zn. 9Co/15/2020) nenapĺňa atribúty pojmu ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít. Nemá ani horizontálnu záväznú silu pre senát prejednávajúci tento spor. Potom neexistuje žiadna prekážka, pre ktorú by tento senát prejednávajúci predmetný spor nemohol vysloviť odlišný právny názor, ak navyše nejde ani o skutkovo rovnaké, resp. podobné veci. Totiž v danej veci žalobca tvrdil zavinenie žalovanej odvolávajúc sa na tzv. účelovú hospitalizáciu maloletej, zatiaľ čo v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co/15/2020 žalobca definoval zavinenie žalovanej v tvrdenom a nepreukázanom zlom zdravotnom stave maloletej, ktorý by bránil v realizácii stretnutia žalobcu s maloletou (apríl 2014), resp. v neochote žalovanej odovzdať maloletú na styk s ním z dôvodu, že maloletá sa odmietala obliecť, učesať, plakala pri tom a opakovala, že so žalobcom nechce ísť (jún a júl 2014).

16. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností a právnych argumentov dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v II. vyhovujúcom výroku na plnenie je potrebné postupom podľa § 388 a § 390 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť.

17. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strany (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 251/04, sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ďalšiu

argumentáciu strán zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť zmenu názoru odvolacieho súdu, nepovažoval odvolací súd za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

18. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej bol priznaný nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu (v dôsledku úplného zvrátenia výsledku konania na súde prvej inštancie na základe dôvodne podaného odvolania sa plne úspešnou stranou s nárokom na náhradu trov konania stala práve žalovaná). O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

19. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).